

HET HUIS AAN HET WATER

KRISTIN
HANNAH

*Het huis
aan het water*

the house of books

Oorspronkelijke titel

Summer Island

Uitgave

Crown Publishers, New York

Copyright © 2001 by Kristin Hannah

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellen Segeren

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagdia's

Stone/Getty Images

Auteursfoto

Sigrid Estrada

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 0538 7

D/2002/8899/90

NUR 340

*Ter nagedachtenis aan mijn moeder,
Sharon Goodno John*

DANKWOORD

Dank aan Gina Centrello, Shauna Summers, George Fisher en het hele team van Ballantine, omdat ze 2000 tot zo'n gedenkwaardig jaar hebben gemaakt.

Dank aan Chip Gibson, Steve Ross, Andrew Martin, Joan DeMayo, Barbara Marks, Whitney Cookman, Alison Gross en iedereen bij Crown Publishers.

Dank aan Kim Fisk, omdat ze me (zoveel mogelijk) op het juiste spoor hield.

Nogmaals dank aan Ann Patty en Megan Chance, voor alles.

Als laatste, maar niet minste, dank aan mijn familie. Ik heb het geluk gehad geboren te zijn in een geweldige familie. Dus: dank aan Kent, Laura en pa. We hebben geboft dat we zowel vrienden als familie zijn.

En aan het 'Canadese contingent' – oom Frank, tante Toni, Leslie, Jacqui, Dana en natuurlijk Johnsie, de eerste verhalenverteller.

En, het belangrijkste, aan Tucker en Benjamin, die me elke dag iets meer leren over de liefde.

DEEL EEN

*Er is enkel de strijd om te heroveren wat verloren ging,
gevonden werd, en weer verloren, telkens opnieuw;
en nu, in omstandigheden die ongunstig lijken.
Maar wellicht is er winst, noch verlies.
Voor ons is er enkel het proberen.
De rest is niet onze zaak.*

T.S. ELIOT, UIT EAST COKER

EEN

Vroeg op de avond had het geregend. In de toenemende duisternis lagen de straten van Seattle als spiegelende stroken tussen de glanzende, grijze wolkenkrabbers.

Door de internetrevolutie was deze ooit zo rustige stad veranderd, en zelfs nu de zon al onder was, vormden de hamerende bouwgeluiden een constant ritme. Het leek wel of de gebouwen van de ene dag op de andere verrezen. Ze reikten alsmear hoger in de vochtige lucht. Jongeren met paars haar en neusringetjes, gehuld in versleten kleding, scheurden in splinternieuwe, felrode Ferrari's door de binnenstad.

Op een hoek in de sinds kort modieuze buurt Belltown stond een laag gebouwtje met houten wanden, dat daar altijd ietwat afgezonderd had gestaan. Het was bijna honderd jaar geleden opgetrokken, toen nog maar weinig mensen zo ver van het stadshart wilden wonen. Nu verrezen er overal wolkenkrabbers omheen.

Het kon de eigenaars van de radiozender KJZZ niet schelen dat ze niet meer in deze trendy omgeving pasten. Vijftig jaar lang hadden ze vanaf deze plek uitgezonden. Ze waren van een nietig plaatselijk zendertje uitgegroeid tot het belangrijkste radiostation van de staat Washington.

Een belangrijke reden voor het huidige succes was Nora Bridge, de nieuwe sensatie in praatprogramma's op de radio.

Hoewel haar programma – *Spirituele genezing met Nora* – nog geen jaar in de lucht was, was het al een daverend succes. Adverteerders en bedrijven stonden ervoor in de rij. En haar wekelijkse probleemcolumn, *Nora weet 't*, was nog nooit zo

populair geweest. Die verscheen landelijk in 2600 kranten.

Nora was haar carrière begonnen als huishoudelijk raadgever bij een kleine stadskrant, maar door hard werken en vanwege haar sterke visie had ze de ladder beklommen. De vrouwen van Seattle waren de eersten geweest die haar unieke mengeling van passie en moraliteit hadden ontdekt; de rest van het land was weldra gevolgd.

Recensenten stelden dat ze in elk emotioneel conflict een uitweg zag; heel vaak roemden ze haar zuiverheid van hart.

Maar ze hadden het mis. Het was de *onzuiverheid* in haar hart waardoor ze zo geslaagd was. Ze was een gewone vrouw die enorme fouten had gemaakt. Ze begreep elke nuance van onheil en verlies.

Er was geen moment in haar leven waarop ze zich niet herinnerde wat ze had verloren. Wat ze had weggegooid. Elke avond bracht ze haar wroeging voor de microfoon, en in die bron van verdriet vond ze mededogen.

Ze had haar carrière met een laserscherpe doelgerichtheid gestuurd, waarbij ze de pers weloverwogen een genoeglijk verleden voorschotelde. Zelfs vorige week, toen ze op het omslag van het tijdschrift *People* had gestaan, was er geen achtergrondartikel over haar leven verschenen. Ze had haar sporen grondig uitgewist. Haar fans wisten dat ze gescheiden was en volwassen dochters had. Het hoe en waarom achter het uiteenvallen van haar gezin bleef – gelukkig – privé.

Vanavond was Nora in de lucht. Ze reed haar bureaustoel wat dichterbij de microfoon en verstelde haar koptelefoon. Op een computerscherm verscheen de lijst van wachtende bel- lers. Ze toetste lijn twee in, waarbij stond: *Marge/moeder-doch- terprobl.*

‘Hallo, en welkom, Marge, je bent in de uitzending bij Nora Bridge. Wat zit je vanavond dwars?’

‘Hallo... Nora?’ De vrouw die belde klonk aarzelend, een beetje verschrikt nu ze haar stem in de uitzending hoorde nadat ze bijna een uur aan de lijn had gewacht.

Nora glimlachte, hoewel alleen de producent dat kon zien. Ze had geleerd dat haar fans vaak zenuwachtig waren. Ze sprak haar met een vriendelijke, zachte stem toe. ‘Waarmee kan ik je helpen, vriendin?’

‘Ik heb problemen met mijn dochter Suki.’ Het accent van de vrouw verraadde dat ze uit het midwesten kwam.

‘Hoe oud is Suki, Marge?’

‘In november wordt ze zevenenzestig.’

Nora lachte. ‘Sommige dingen veranderen nooit, hè, Marge?’

‘Niet tussen moeders en dochters. Toen ik dertig was, kreeg ik van Suki mijn eerste grijze haar. Nu ben ik net kolonel Sanders.’

Nora’s lach klonk nu zachter. Nu ze negenenveertig was, vond ze grijs haar niet meer iets waar om te lachen viel. ‘En wat is het probleem met Suki, Marge?’

‘Nou.’ Marge maakte een snuivend geluid. ‘Vorige week is ze mee geweest met zo’n cruise voor alleenstaanden – je weet wel, waar ze allemaal een Hawaïaans hemd aanhebben en paarse cocktails drinken. Maar goed, vandaag vertelde ze me dat ze weer gaat trouwen, met een man die ze op de boot heeft leren kennen. Op haar leeftijd.’ Opnieuw snoof ze, en zweeg even. ‘Ik weet dat ze wilde dat ik blij voor haar was, maar hoe kan ik blij zijn? Suki is een kip zonder kop. Mijn Tommy en ik zijn zeventig jaar getrouwd geweest.’

Nora dacht na over een antwoord. Marge wist klaarblijkelijk dat zij en Suki niet zo jong meer waren en dat de tijd vaak je beste bedoelingen verpulverde. Het had geen zin overdreven sentimenteel te zijn en dat uit te spreken. In plaats daarvan vroeg ze zacht: ‘Hou je van je dochter?’

‘Ik heb altijd van haar gehouden.’ In Marges stem klonk een snikje door. ‘Je hebt er geen idee van, Nora, wat het is om zo veel van je dochter te houden... en te zien dat ze je niet meer nodig heeft. Stel dat ze met die man trouwt en mij helemaal vergeet?’

Nora sloot haar ogen en maakte haar geest blanco. Dat had ze jaren geleden geleerd; bellers zeiden voortdurend dingen die de kern van haar eigen pijn raakten. Ze had geleerd het los te laten. ‘Daar is elke moeder bang voor, Marge. De enige manier om je kinderen echt vast te houden, is door ze los te laten. Laat Suki jouw liefde met zich meenemen, laat het zijn als een licht dat altijd brandt in het huis waar ze is opgegroeid. Als ze dat als krachtbron heeft, zal ze nooit te ver weg zijn.’

Marge huilde zacht. ‘Misschien moet ik haar bellen... en haar vragen of ze samen met haar vriend komt eten.’

‘Dat zou een geweldig begin zijn. Veel sterkte, Marge, en laat ons weten hoe het afloopt.’ Ze schraapte haar keel en verbrak de verbinding. ‘Kom, mensen,’ zei ze in de microfoon, ‘laten we Marge helpen. Ik weet dat er heel veel luisteraars zijn met herstelde familiebanden. Bel. Marge en ik willen eraan worden herinnerd dat liefde niet zo breekbaar is als het soms lijkt.’

Ze leunde achterover in haar stoel en keek naar de oplichtende telefoonlijnen. Het ouderschap was altijd een populair onderwerp – vooral moeder/dochterproblemen. Op de monitor bij haar elleboog zag ze de woorden: *lijn vier/moeilijkheden met stiefdochter/Ginny*.

Ze nam lijn vier aan. ‘Hallo en welkom, Ginny. Je bent in de uitzending bij Nora Bridge.’

‘Eh, hoi. Ik vind je programma te gek.’

‘Dank je, Ginny. Hoe gaat het met je gezin?’

De volgende twee uur en dertien minuten gaf Nora haar hart en ziel aan haar luisteraars. Ze deed nooit alsof ze alle wijsheid in pacht had of dat ze doktoren of gezinstherapeuten kon vervangen. Maar ze probeerde haar vriendschap te tonen aan deze tobrende, gewone mensen die ze nog nooit had ontmoet.

Zoals haar gewoonte was, ging ze na afloop van het programma naar haar kantoor terug. Daar nam ze de tijd om persoonlijke bedankbriefjes te schrijven aan de bellers die hun adres hadden achtergelaten bij de producent van het programma. Dat deed ze altijd zelf; geen enkele secretaresse kopieerde ooit Nora’s handtekening. Het was iets kleins, maar Nora geloofde er heilig in. Iedereen die de moed had gehad om openlijk raad aan Nora te vragen, verdiende een persoonlijk bedankje.

Toen ze klaar was, bleek het al laat te zijn.

Ze pakte haar Fendi-aktetas en haastte zich naar haar auto. Gelukkig lag het ziekenhuis slechts een paar kilometer verderop. Ze parkeerde in de ondergrondse parkeergarage en betrad de kunstmatig verlichte lobby.

Het bezoeken was voorbij, maar dit was een klein privé-ziekenhuis, en Nora was zo’n regelmatige bezoeker geworden – de afgelopen maand was ze elke zaterdag en dinsdag geweest – dat bepaalde regels waren versoepeld vanwege haar drukke rooster. Het kwam haar goed uit dat ze een plaatselijke beroemdheid was of dat de verpleegkundigen graag naar haar programma luisterden.

Ze glimlachte en zwaaide naar de bekende gezichten, terwijl ze door de gang naar Eric's kamer liep. Voor de gesloten deur bleef ze even staan om zich voor te bereiden.

Hoewel ze hem vaak zag, was het nooit gemakkelijk. Eric Sloan stond haar net zo na als een eigen zoon zou hebben gedaan, en het was ondraaglijk om te zien hoe hij vocht tegen kanker. Maar Nora was de enige die hij had. Zijn vader en moeder hadden Eric al lang geleden afgeschreven, omdat ze de keuzes in zijn leven niet konden accepteren, en zijn jongere broer Dean maakte zelden tijd vrij om hem te bezoeken.

Ze duwde de deur van zijn kamer open en zag dat hij sliep. Hij lag in bed met zijn gezicht naar het raam gewend. Een kleurrijke, Afghaanse deken, gebreid door Nora, was om zijn veel te magere lichaam gewikkeld.

Nu zijn haar bijna was verdwenen, zijn wangen ingevallen waren en zijn mond openstond, zag hij er zo oud en verslagen uit als maar kon. En hij moest zijn eenendertigste verjaardag nog vieren.

Even leek het alsof ze hem nog nooit eerder had gezien. Alsof ze, ondanks het feit dat ze zijn dagelijkse aftakeling had gadeslagen, die niet wérkelijk had gezien en die haar nu had overdonderd, het gezicht van haar vriend had gestolen terwijl zij onnozel deed alsof alles weer goed zou komen.

Maar het zou niet meer goed komen. Nu pas, op dit moment, begreep ze wat hij haar had geprobeerd te vertellen, en het verdriet – dat ze tot nu toe in kleine, hapklare brokjes had kunnen verdelen – dreigde haar te overspoelen. In dat stille, korte ogenblik verviel ze van hoopvol in hopeloos. En als het *haar* al zo veel pijn deed, het ontbreken van hoop, hoe kon *hij* het dan aan?

Ze liep naar hem toe en streelde hem zacht over zijn hoofd. De paar dunne strengen haar, breekbaar als spinnenweb, streken langs haar knokkels.

Hij knipperde slaperig met zijn oogleden en probeerde jongensachtig te grijnzen, waar hij bijna in slaagde. 'Ik heb goed nieuws en slecht nieuws,' zei hij.

Ze raakte zijn schouder aan en voelde hoe breekbaar hij was. Zo anders dan de lange, potige, zwartharige knul die haar boodschappen bij haar thuis had gebracht...

Er klonk een kleine trilling in haar stem door toen ze vroeg: ‘Wat is het goede nieuws?’

‘Ik krijg geen behandelingen meer.’

Ze greep zijn schouder te stevig vast; zijn botten verschoven als bij een vogel en ze liet hem onmiddellijk los. ‘En het slechte nieuws?’

‘Ik krijg geen behandelingen meer.’ Hij zweeg even. ‘Dat was het idee van dr. Calomel.’

Ze knikte afwezig en wilde dat ze iets diepzinnigs kon zeggen, maar in de elf maanden sinds zijn diagnose was alles tussen hen al gezegd. Ze hadden tientallen avonden over dit moment gesproken. Ze had zelfs gedacht dat hij er klaar voor was – dit begin van het einde – maar nu zag ze haar naïviteit in. ‘Klaar’ zijn voor de dood bestond niet, vooral niet voor een jongeman van wie je hield.

En toch begreep ze het. De laatste tijd had ze gezien dat de kanker hem steeds meer wegvoerde.

Hij sloot zijn ogen, en ze vroeg zich af of hij zich de gezonde, levendige man herinnerde die hij ooit was geweest, de jongen met de schallende lach... de leraar die zo geliefd was onder zijn leerlingen... of dat hij zich de tijd herinnerde, een paar jaar geleden, toen zijn partner Charlie in net zo’n ziekenhuisbed lag en een verloren strijd streed tegen aids...

Uiteindelijk keek hij naar haar op; zijn pogingen om te glimlachen maakten dat er tranen achter haar ogen brandden. In die seconde zag ze stukjes uit zijn hele leven. Ze stelde zich hem voor toen hij acht was, zittend aan de keukentafel, waar hij cornflakes at, een jongen met een warrige bos haar en sproeten, met kapot gevallen knieën en flaporen.

‘Ik ga naar huis,’ zei hij zacht. ‘De verpleegster komt me helpen...’

‘Dat is geweldig,’ zei ze met dichtgeknepen keel, en glimlachte overdreven. Ze probeerde te doen alsof ze bespraken waar hij zou gaan wonen... in plaats van waar hij zou gaan sterven. ‘Ik loop ver voor met mijn krantencolumns. Ik neem een week vrij en bezoek je overdag. Ik moet ’s avonds wel het programma draaien, maar –’

‘Ik bedoel het eiland. Ik ga naar huis.’

‘Ga je toch je familie bellen?’ Ze verafschuwde zijn besluit

om zijn kanker alleen te dragen, maar hij had erop gestaan. Hij had Nora verboden het iemand te vertellen, en hoeveel tegenwerpingen ze ook had gemaakt, ze had geen andere keus dan zich bij zijn wensen neer te leggen.

‘Jazeker. Ze hebben me in het verleden heel goed gesteund.’

‘Dit is iets anders dan voor je geardheid uitkomen, en dat weet je. Het wordt tijd dat je Dean belt. En je ouders.’

De blik die hij haar toewierp was zo hopeloos dat ze haar blik wilde afwenden. ‘Stel dat ik mijn moeder zou vertellen dat ik stervende ben en ze me nog steeds niet wil zien?’

Nora begreep het wel. Zelfs een flinterdun mesje van die hoop zou hem nu aan flarden kunnen snijden. ‘Bel dan in elk geval je broer. Geef hem die kans.’

‘Ik zal erover nadenken.’

‘Dat is het enige wat ik vraag.’ Ze dwong zichzelf te glimlachen. ‘Als je tot dinsdag kunt wachten, dan breng ik je –’

Hij legde zijn hand op de hare. ‘Ik heb niet veel tijd meer. Ik heb al geregeld dat ik erheen word gevlogen. Lottie is al in het huis om het klaar te maken.’

Ik heb niet veel tijd meer. Ergens was het oneindig veel erger om de woorden hardop uitgesproken te horen. Ze slikte hoorbaar. ‘Ik vind dat je niet alleen zou moeten zijn.’

‘Genoeg.’ Zijn stem klonk zacht, zijn blik was nog zachter, maar ze hoorde een zwakke echo van zijn vroegere kracht. Zoals hij dat soms moest doen, herinnerde hij haar aan het feit dat hij een volwassen man was. ‘Nou,’ zei hij, en klapte in zijn handen, ‘we lijken wel twee personages uit een stuk van Ibsen. Laten we het over iets anders hebben. Ik heb vanavond naar je programma geluisterd. Moeders en dochters. Dat is altijd moeilijk voor je.’

In een oogwenk zette hij hen weer op vaste grond. Zoals altijd was ze verbaasd over zijn veerkracht. Als het leven te groot leek om in één hap door te slikken, wist ze dat hij er doorheen kwam door het in brokjes te hakken. Normale dingen... gewone gesprekken waren zijn redding.

Ze trok een stoel bij en ging zitten. ‘Ik weet nooit zo goed wat ik moet zeggen, en als ik raad geef, voel ik me de grootste hypocriet ter wereld. Hoe zou Marge zich voelen als ze wist dat ik mijn eigen dochter al elf jaar niet meer heb gesproken?’

Eric beantwoordde de retorische vraag niet. Dat was een van de dingen die ze zo fijn aan hem vond. Hij probeerde haar nooit met leugens te troosten. Maar het hielp dat iemand erkende hoe pijnlijk het voor Nora was om aan haar jongste dochter te denken. 'Ik vraag me af wat ze nu aan het doen is.'

Het was een gewone vraag, waarover ze samen eindeloos speculeerden.

Eric slaagde erin te lachen. 'Bij Ruby kan dat alles zijn, van lunchen met Steven Spielberg tot haar tong laten piercen.'

'De laatste keer dat ik Caroline sprak, zei ze dat Ruby haar haar blauw had geverfd.' Nora lachte, maar zweeg abrupt. Dat was niet grappig. 'Ruby had altijd zulk prachtig haar...'

Eric boog zich voorover. Ineens lag er een diepe ernst in zijn ogen. Hij glimlachte niet. 'Ze is niet dood, Nora.'

Ze knikte. 'Weet ik. Ik probeer voortdurend hoop uit die gedachte te putten.'

Hij grijnsde. 'Nou, haal dat backgammonbord maar eens te voorschijn. Ik zal jou eens een poepje laten ruiken.'

Het was pas de tweede week van juni en de temperatuur in het dal zweefde al rond de achtendertig graden. Bij dit soort weer werd Zuid-Californië getroffen door rampen, door aardbevingen en plotselinge branden.

De mensen werden gek van de hitte. Ze werden wakker tussen hun vochtige lakens en gingen op zoek naar een glas water, maar als hun blikveld helder werd, ontdekten ze verbaasd dat ze in plaats van een glas het pistool vasthielden dat ze in de boekenkast verborgen hielden. Kinderen schreeuwden in hun slaap, en zelfs een dubbele dosis Tylenol kon hun koortsige huid niet verkoelen. In de hele stad vielen vogels van telefoondraden en belandden als zielige hoopjes op de kwijnende, verdorde gazons.

Niemand kon slapen in dit soort weer, en Ruby Bridge was geen uitzondering. Ze lag met een koud kompres op haar voorhoofd op bed en de lakens waren op de vloer geschoven.

De minuten tikten voorbij met telkens een kreunend geluid in de ventilator in het raam, een zoef-ping dat weinig meer deed dan de hete lucht in het rond bewegen.

Ze was eenzaam. Een paar dagen geleden had haar vriend

Max haar verlaten. Na vijf jaar samenwonen was hij simpelweg uit haar leven gewandeld als een loodgieter die een onaangenaam klusje had afgewerkt.

Het enige wat hij had achtergelaten, waren een paar krakke-mikkige meubelstukken en een briefje.

Lieve Ruby,

Het is nooit mijn bedoeling geweest niet meer van je te houden (of verliefd te worden op Angie), maar dit soort shit gebeurt nou eenmaal. Je weet hoe dat gaat. Ik heb mijn vrijheid nodig. Ach, we weten allebei dat je toch nooit echt van me hebt gehouden.

Hou je taai.

Max.

Het grappige was (en het was beslist niet ha-ha-grappig) dat ze hem nauwelijks miste. Ze miste hem zelfs helemaal niet. Ze miste alleen het idee. Ze miste een tweede bord op de eettafel, een lichaam naast het hare in het bed dat groter leek te zijn geworden sinds hij weg was. Vooral miste ze het doen alsof ze van hem hield.

Max was... een vorm van hoop geweest. Een belichaming van het geloof dat ze kon liefhebben en dat iemand haar kon liefhebben.

Om 7.00 uur ging de wekker. Ruby liet zich met een slakachtig spoor van transpiratievocht uit bed glijden. Het gammele hoofdeinde stootte tegen de muur. Haar beha en slipje plakten aan haar vochtige lichaam. Ze reikte naar het glas water naast het bed, drukte het in de holte tussen haar borsten en ging de badkamer binnen, waar ze een lauwe douche nam.

Voordat ze zich had afgedroogd, zweette ze alweer. Met een vermoeide zucht begaf ze zich naar de keuken en zette een pot koffie. Ze schonk een kop in en voegde er een flinke scheut room aan toe. Direct kwamen er witte klodders aan de oppervlakte drijven en vormden een kruis.

Elke andere vrouw zou simpelweg tot de conclusie zijn gekomen dat de room bedorven was, maar Ruby wist wel beter: dit was een teken.

Alsof ze een teken nodig had dat haar moest vertellen dat ze vast zat in de cyclus van haar leven.

Ze gooide de koffie in de gootsteen en liep terug naar de slaapkamer, waar ze de zwarte polyester broek met vetvlekken en de witte katoenen blouse oprapte die op de vloer lagen. Zwetend, met hoofdpijn en snakkend naar cafeïne kleepte ze zich aan en begaf zich in de zinderende hitte naar buiten.

Ze liep naar haar gedeukte Volkswagen Kever uit 1970. Na een paar pogingen startte de motor, en Ruby reed naar Irma's Hash House, het trendy restaurant aan Venice Beach waar ze al bijna drie jaar werkte.

Het was nooit haar bedoeling geweest om serveerster te blijven. De baan was eigenlijk bedoeld geweest als tijdelijke overbrugging om de rekeningen te kunnen voldoen tot ze haar zaken op orde had, tot ze een sensatie zou zijn in een van de plaatselijke comedy-clubs, te gast was bij Leno en – uiteindelijk – haar eigen komische tv-show zou krijgen, die heel gepast *Ruby!* zou heten. Ze stelde het zich altijd voor met een uitroep-teken, zoals die revues in Vegas waar haar grootmoeder zo weg van was geweest. Maar op haar achtentwintigste was ze niet zo jong meer. Na bijna tien jaar proberen door te breken in komische series naderde ze het punt waarop ze 'te oud' was. Iedereen wist dat je het wel kon vergeten als je het voor je dertigste niet had gemaakt.

Uiteindelijk manoeuvreerde ze tussen de oude stationwagens en Volkswagenbusjes die op de volle parkeerplaats van het restaurant uit de jaren vijftig stonden. Op alle daken waren surfplanken gebonden en op de meeste auto's zaten meer bumperstickers dan lak. De door de zon gebleekte trendy types kwamen van heinde en ver voor Irma's beroemde omelet met zes eieren. Ze parkeerde naast een bus die uit *Fast Tides at Ridgmont High* afkomstig kon zijn.

Ze dwong zichzelf te glimlachen en begaf zich naar het restaurant. Toen ze de voordeur openduwde, rinkelde de bel vrolijk boven haar hoofd.

Irma kwam op haar af, waarbij haar drie verdiepingen hoge suikerspin het eerst in het oog sprong. Als altijd liep ze snel, voorover hangend als de steven van een zinkend schip, en bleef abrupt voor Ruby staan. Haar ogen, zwaar aangezet met mascara, vernauwden zich, en Ruby vroeg zich – opnieuw – af of je met make-up een koolstofdatering van mensen kon maken. 'Jij was voor gisteravond ingeroosterd.'

Ruby's gezicht vertrok. 'O, shit.'

Irma sloeg haar knokige armen over elkaar. 'Je bent ontslagen. Ik kan niet op je rekenen. Debbie moest gisteravond een dubbele dienst draaien. Je laatste salaris ligt bij de kassa. Ik verwacht je uniform morgen terug. Schoon.'

Ruby's lippen trilden licht. De gedachte dat ze om dit rotbaantje moest smeken, maakte haar misselijk. 'Kom, Irma. Ik heb deze baan hard nodig.'

'Het spijt me, Ruby. Echt waar.' Irma draaide zich om en liep weg.

Ruby bleef even staan en ademde de bekende mengeling van ahornsiroop en vet in. Toen griste ze haar salarischeque bij de kassa weg en beende het restaurant uit.

Ze stapte in haar auto en reed doelloos rond, de ene straat na de andere in. Uiteindelijk, toen ze het gevoel had dat haar gezicht van haar schedel smolt, parkeerde ze de auto in een straat in het winkelgebied. In de trendy boetieks met airconditioning zag ze tientallen prachtige dingen die ze zich niet kon veroorloven en die werden verkocht door meisjes die half zo oud waren als zij. Ze besepte dat ze diep in de put zat, toen ze op het raam van een dierenwinkel een bordje *Personeel Gezocht* zag staan.

Geen sprake van. Het was al erg genoeg dat ze biefstukken had geserveerd aan de familie Doorsnee. Over haar lijk zou ze ze ook nog een fret verkopen.

Ze stapte weer in haar auto en reed weg, deze keer roekeloos naar haar bestemming scheurend. Toen ze op Wilshire Boulevard aankwam, stopte ze voor een hoog gebouw en parkeerde de auto.

Voordat ze de tijd had om het zichzelf uit haar hoofd te praten, liep ze naar de lift en begaf zich naar de bovenste verdieping. Toen de deuren openschoven, werd ze begroet door zoete, koele lucht waarin het zweet op haar wangen snel opdroogde.

Energiek liep ze de gang door naar het kantoor van haar agent en duwde de matglazen dubbele deur open. De receptioniste, Maudeen Wachsmith, had haar gezicht begraven in een romannetje. Ze keek eventjes op en glimlachte naar Ruby. 'Hoi, Ruby,' zei ze. 'Hij heeft het druk vandaag. Je moet een afspraak maken.'

Ruby beende langs Maudeen heen en rukte de deur open.

Haar agent, Valentine Lightner, zat achter zijn enorme, glazen bureau. Hij keek op. Toen hij Ruby zag, veranderde zijn glimlach in een frons. ‘Ruby... ik verwachtte je niet... of wel?’

Maudeen haastte zich achter Ruby aan naar binnen. ‘Het spijt me, Mr. Lightner...’

Hij hief een slanke hand. ‘Maak je geen zorgen, Maudeen.’ Hij leunde achterover in zijn stoel. ‘En, Ruby, wat is er aan de hand?’

Ze wachtte tot Maudeen weg was en liep toen naar het bureau. Ze was zich bewust van het vernederende feit dat ze nog steeds haar uniform droeg en dat zich onder haar armen grote transpiratievlekken aftekenden. ‘Is die baan op dat cruiseschip nog beschikbaar?’ Drie maanden geleden had ze erom gelachen – cruiseschepen waren drijvende mortuaria voor talent – maar nu leek het haar niet te min. Het leek haar zelfs te hoog gegrepen.

‘Ik heb het je aangeboden, Ruby. Je schrijft grappige dingen, maar het probleem is dat je niet betrouwbaar bent. En je bent niet zomaar een beetje humeurig, je bent een onuitstaanbaar kreng. Je hebt te veel krediet verspeeld in deze business. Niemand wil je meer.’

‘Er moet toch iemand –’

‘Niemand. Weet je nog, dat baantje dat ik je bezorgde bij die komische televisieserie? Je hebt de productie van de eerste week vertraagd en dreef iedereen tot wanhoop met je eisen tot herschrijven.’

‘Mijn personage was gestoord. Ze had niet één grappig zintje te zeggen.’

Val keek haar aan en zijn ijsblauwe ogen werden langzaam spleetjes. ‘Laat ik je eraan herinneren dat de serie nog steeds loopt en dat een andere – minder getalenteerde – comédienne dertigduizend dollar per aflevering verdient met zeggen wat haar wordt verteld?’

‘Het is een stomme serie.’ Ruby liet zich in de chique leren stoel voor zijn bureau zakken. Het kostte haar enige tijd om haar ego in een klein doosje te proppen. ‘Ik ben blut. Irma van het restaurant heeft me ontslagen.’

‘Waarom bel je je moeder niet?’

Ze sloot een moment haar ogen en zoog een diepe teug lucht naar binnen. ‘Je betreedt gevaarlijk terrein, Val,’ zei ze zacht.

‘Weet ik, weet ik, ze is de grootste trut ter wereld. Maar kom nou, Ruby, ik heb dat artikel in *People* gezien. Ze is rijk en beroemd. Misschien kan ze je helpen.’

‘Jij bent ook rijk en beroemd, en jij kunt me ook niet helpen. Bovendien heeft ze me genoeg *geholpen*. Als ik nog meer moederlijke aandacht krijg, eindig ik nog vastgebonden op Zaal B terwijl ik *I gotta be me* lig te zingen.’ Ruby kwam overeind. Het kostte bovenmenselijk veel moeite, gezien het feit dat ze zich tot een balletje wilde oprollen en slapen. ‘Nou, hartelijk bedankt, Val.’

‘Met die sprankelende persoonlijkheid maak je het ook verdomd gemakkelijk.’ Hij zuchtte. ‘Ik zal het eens in Azië proberen. Overzee houden ze van Amerikaanse comédiennes. Misschien kun je daar het nachtclubcircuit in.’

Alleen al van de gedachte werd ze misselijk. ‘Grappen vertellen aan een vertaler.’ Ze kromp ineem toen ze zich voorstelde hoe ze in zo’n mannenbar stond met achter zich naakte vrouwen die langs glimmende zilveren palen omhoog en omlaag kronkelden. Dat soort tenten had ze al eens gedaan. Haar hele jeugd had ze doorgebracht in de schaduw achter het licht van een andere ster. ‘Misschien wordt het tijd dat ik de handdoek in de ring gooi.’

Val keek haar aan. ‘Wat zou je dan gaan doen?’

Hij zei niet: *Niet doen, Ruby; je hebt te veel talent om het op te geven*. Dat had hij zes jaar geleden al gezegd.

‘Ik heb een halve graad Engelse letteren aan U.C.L.A. Misschien krijg ik daarmee een baantje als supervisor bij de Burger King.’

‘Je hebt beslist de juiste persoonlijkheid om het publiek te bedienen.’

Ze kon niet anders dan lachen. Ze was al lang bij Val, al sinds haar eerste dagen bij The Comedy Store. Val was altijd haar held geweest, haar grootste fan, maar de afgelopen jaren had ze hem teleurgesteld, en eigenlijk was dat nog erger dan zichzelf teleurstellen. Ze was lastig geworden om mee te werken, humeurig, moeilijk aan werk te helpen, en het ergste van alles: niet grappig meer. Val kon alles verkroppen, behalve dat. Ze wist

zelf ook niet wat er met haar aan de hand was, behalve dat ze voortdurend boos scheen te zijn. Ze zou ergens op een richel moeten staan. 'Ik waardeer alles wat je voor me hebt gedaan, Val. Echt waar, ik weet dat het niet meevalt om werk te vinden voor een prima donna zonder talent.'

Op het moment dat ze de woorden had uitgesproken, hoorde Ruby wat erachter school. Aarzelend, bang, maar onmiskenbaar. Een afscheid. En het ergste was dat ze wist dat Val het ook had gehoord en dat hij niet zei: *Nee, niet doen, het is nog lang niet voorbij*. In plaats daarvan zei hij: 'Je hebt meer ruw talent dan ik ooit bij iemand heb gezien. Als jij glimlacht, licht verdomme de hele kamer op, en je humor is messcherp.' Hij boog zich naar haar toe. 'Mag ik je een vraag stellen? Wanneer ben je opgehouden met glimlachen, Ruby?'

Ze wist het antwoord natuurlijk. Dat was gebeurd in de brugklas, maar aan die tijd wilde ze niet meer denken – niet eens om Val een antwoord te kunnen geven.

Voorwerpen in spiegelbeeld zijn dichterbij dan ze lijken. Dat gold zeker voor herinneringen; het was het beste niet te kijken.

'Ik weet het niet.' Ze sprak zacht en ontweek zijn blik. Ze wilde dat ze Val kon tonen hoe bang ze was, hoe alleen ze zich voelde. Ze dacht dat als ze dat kon doen, als ze haar vriend eens een keer haar kwetsbaarheid zou tonen, ze misschien gered zou zijn.

Maar dat kon ze niet. Hoezeer ze het ook probeerde, Ruby kon haar waakzaamheid niet laten varen. Haar emoties lagen diep in haar opgeslagen, hermetisch afgesloten, zodat elke wond en iedere herinnering vers bleef.

'Tja,' zei ze uiteindelijk, terwijl ze haar schouders rechtte en een weinig indrukwekkende borst vooruitstak. Ze had het vage gevoel dat ze er absurd uitzag, als een gewonde mus die probeerde een slechtvalk te imponeren. 'Ik denk dat ik maar beter kan gaan. Ik moet nog een paar lieslaarzen en een blikje maden gaan kopen voor als ik aan lager wal moet gaan vissen.'

Val glimlachte wrang. 'Ik zal Azië bellen. We spreken elkaar over een paar dagen.'

'Ik ben je dankbaar.' Ze had er nog meer aan toe willen voegen, zou misschien zelfs bereid zijn geweest zichzelf een beetje te vernederen, maar haar keel leek dichtgesnoerd.

Val liep om het bureau heen en verkleinde de afstand tussen hen. Ze zag de droefheid en wroeging in zijn ogen. ‘Je bent jezelf kwijtgeraakt,’ zei hij zacht.

‘Weet ik.’

‘Luister, Ruby. Ik weet wat het betekent om jezelf kwijt te zijn. Je moet opnieuw beginnen.’

Ze slikte hoorbaar. Dit soort eerlijkheid was gepaster in andere delen van het land, waar tijd in seizoenen of getijden werd afgemeten. Hier in LA verstreek de tijd in reclameboodschappen van dertig seconden; echte emoties gedijden niet onder dat soort druk. ‘Maak je geen zorgen om mij, Val. Ik overleef alles. Zo, nou ga ik naar huis om Japans te gaan leren.’

Hij kneep in haar schouders. ‘Zo wil ik het horen.’

‘Sayonara.’ Ze wuifde op de o zo liefvallige, Californische manier en deed haar best om schuifelend het kantoor te verlaten. Het viel niet mee om te schuifelen in een bezweet serveerstuniform, en op het moment dat ze zijn kantoor uit was, verdween de gemaakte glimlach van haar gezicht. Gelaten liep ze naar de lift en begaf zich door de lobby naar haar auto. De Volkswagen naast de parkeermeter zag eruit als een halfdode junikever. Toen ze instapte, kromp ze onmiddellijk in elkaar. De stoel was gloeiend heet.

Op de voorruit zat een parkeerbon.

Ze draaide het raampje naar beneden en stak haar hand naar buiten, waarna ze het papiertje onder de verroeste ruitenwischer vandaan trok. Ze maakte er een propje van dat ze uit het raam gooide. Naar haar mening was een bon uitdelen voor dit wrak en ook nog verwachten dat ze die zou betalen hetzelfde als een rekening achterlaten op een kussen in de daklozenopvang.

Nog voordat de parkeerbon de straatstenen raakte, had ze de motor gestart en reed ze Wilshire Boulevard op, waar ze in de verkeersstroom werd opgenomen.

In de Valley was het rustiger op straat. Een paar kinderen uit de buurt speelden lamlendig in hun uitgedroogde, bruine voortuintjes. Nu het brandgevaar zo groot was, verspilde men geen water aan dingen als waterglijbanen of sproeiers.

Ruby manoeuvreerde langs een grote, kwijlende sint-bernard die midden op straat lag te slapen en parkeerde langs de stoeptrand voor haar appartementencomplex.

Haar voorhoofd afvegend beklom ze de trappen. Er kwam niemand naar buiten om goedendag te zeggen; het was te heet. Haar burens zaten waarschijnlijk als families bij elkaar rond de raamventilatoren in hun appartementen. Het moderne LA-equivalent van grotbewoners rond het wonder van een vuurtje.

Tegen de tijd dat Ruby haar verdieping bereikte, hijgde ze zo zwaar dat ze klonk als Shelley Winters na de zwempartij in de Poseidon Adventure, en ze was bijna even nat. Zweet droop langs haar voorhoofd en bleef hangen op haar wimpers, waardoor alles vaag werd.

Het duurde even voordat ze haar deur open kreeg; dat was altijd zo. De dikke vloerbedekking was omhoog gekropen tegen de drempel. Uiteindelijk wong ze de deur open en strompelde naar binnen.

Daar bleef ze staan, zwaar hijgend, en keek naar het gammele meubilair in haar sjofele appartement, en voelde de hete tranen branden.

Absurd genoeg dacht ze: *Regende het maar.*

Haar hele dag zou anders zijn verlopen als dat verdomde weer maar was omgeslagen.

TWEE

Juni was een zware maand in Seattle. In dit seizoen rinkelden de schoolbellen voor het laatst en bloeiden de pioenrozen en de riddersporen, en begonnen de plaatselijke bewoners te klagen dat ze waren bedrogen. In oktober was het gaan regenen (de mensen in Seattle zwoeren telkens weer dat het dit jaar eerder was begonnen); de laatste week van mei hadden zelfs de door alle soorten weer geharde inwoners van Seattle er genoeg van. Ze keken devoot naar het nieuws en zagen de eerste betoverende beelden van mensen die verder naar het zuiden in het warme water zwommen. Familieleden begonnen te bellen op hun mobieltjes terwijl ze buiten stonden te barbecuen. In alle andere hoeken van Amerika was de zomer begonnen.

De plaatselijke bewoners zagen het als een kwestie van eerlijkheid. *Ze verdienden de zomer.* Ze hadden zich door negen maanden aaneengesloten rotweer heen geworsteld en het werd tijd dat de zon zich liet zien.

Zodoende was het nauwelijks verbazingwekkend dat het regende op de dag dat Nora Bridge haar vijftigste verjaardag vierde. Ze zag het weer niet als een slecht voorteken.

Achteraf gezien had ze dat maar beter wel kunnen doen.

In plaats daarvan dacht ze simpelweg: *Regen. Natuurlijk.* Het regende bijna altijd op haar verjaardag.

Ze stond voor het raam van haar kantoor te nippen van haar lievelingsdrankje – Mumm's champagne met een schijfje verse perzik – en keek naar het verkeer op Broad Street. Het was halfvijf. Spitsuur in een stad die tien jaar geleden haar wegennet al was ontgroeid.

Op haar vensterbank stonden tientallen verjaardagskaarten op de glanzende strook esdoornhout.

Van iedereen die bij haar radioshow werkte had ze kaarten en cadeautjes gekregen. Alle presentjes waren gepast en leuk, maar de meest gekoesterde kaart was afkomstig van haar oudste dochter Caroline.

Natuurlijk werd haar blijdschap om die kaart getemperd door het feit dat er dit jaar weer geen kaart van Ruby was gekomen.

‘Morgen is alles prima,’ zei ze zacht tegen haar eigen spiegelbeeld in de beregende ruit.

Ze gaf zichzelf wat tijd om zich in verdriet te wentelen – pijn om de kaart die niet was gekomen - en daarna vermande ze zich. Vijftien jaar therapie had haar deze vaardigheid opgeleerd; ze kon categoriseren.

De afgelopen jaren had ze eindelijk greep kunnen krijgen op haar tumultueuze emoties. De inzinkingen en depressies die haar leven ooit hadden geteisterd, waren nu een verre, pijnlijke herinnering.

Ze wendde zich van het raam af en keek op de kristallen klok op haar bureau. Het was 16.38 uur.

Ze waren nu beneden in de vergaderkamer, waar ze hapjes, flessen champagne en borden met stukjes perzik neerzetten. Assistenten, publicisten, schrijvers, producenten; iedereen besteedde een uur kostbare tijd om een ‘surpriseparty’ voor de nieuwste ster van de praatradio voor te bereiden.

Ze zette haar champagneglas op haar bureau en trok een van de lades open, waaruit ze een klein, zwart make-uptasje van Chanel pakte. Ze werkte haar gezicht bij en verliet haar kamer.

In de gangen was het ongewoon stil. Waarschijnlijk hielp iedereen mee voor het feest. Om precies 16.45 uur liep Nora de vergaderkamer binnen.

Die was leeg.

De lange tafel was leeg; er stonden geen hapjes, er lag geen kleurrijke confetti op de vloer. Er hing een verjaardagsslinger aan de lampen. Het zag eruit alsof iemand was begonnen het vertrek te versieren voor een feest, maar er ineens mee was opgehouden.

Het duurde even voordat ze de twee mannen opmerkte die

links van haar stonden: Bob Wharton, de eigenaar en manager van de zender, en Jason Close, de aan het station verbonden advocaat.

Nora glimlachte warm. ‘Hallo, Bob, Jason,’ zei ze, terwijl ze naar hen toe liep. ‘Leuk om jullie te zien.’

De mannen wisselden een blik.

Ze voelde een ongemakkelijke tinteling. ‘Bob?’

Bobs vlezige gezicht, verouderd door dagelijks twee martini-lunches en twintig sigaretten, vertrok in een frons. ‘We hebben slecht nieuws.’

‘Slecht nieuws?’

Jason liep langs Bob heen en kwam naar Nora toe. Zijn staal-grijze haar was onberispelijk gekamd. In zijn zwarte Armani-pak leek hij net een veertigjarige maffiabaas. ‘Eerder op de dag heeft Bob een telefoontje ontvangen van een man die Vince Corell heet.’

Nora had het gevoel alsof ze een klap in haar gezicht kreeg. De lucht werd uit haar longen gezogen.

‘Hij beweerde dat jij een verhouding met hem hebt gehad, terwijl je getrouwd was. Hij wilde dat we hem zwijggeld gaven.’

‘Jezus, Nora,’ begon Bob boos. ‘Een *verhouding*, verdomme. Terwijl je nog kinderen thuis had. Dat had je ons moeten vertellen.’

Ze had haar luisteraars en lezers duizenden keren voorgehouden dat ze sterk moesten zijn. *Laat niemand zien dat je bang bent. Geloof in jezelf, dan gelooft iedereen in jou.* Maar nu ze zelf die kracht nodig had, was die verdwenen. ‘Ik zou kunnen zeggen dat hij loog,’ zei ze, en kromp ineen toen ze de hijgerige, wanhopige toon in haar eigen stem hoorde.

Jason opende zijn aktetas en haalde er een bruine envelop uit. ‘Hier.’

Nora’s handen beefden toen ze de envelop aanpakte en openmaakte.

Er zaten zwartwitfoto’s in. Ze haalde het bovenste vel eruit. Al toen ze het halverwege uit de envelop had gehaald, zag ze wat het was.

‘O, God,’ fluisterde ze. Ze reikte naar de dichtstbijzijnde stoel en greep zich vast aan het zwarte metaal. Slechts zuivere wilskracht weerhield haar ervan op haar knieën te vallen. Ze propde de foto’s terug in de envelop.

‘Er moet een manier zijn om dit een halt toe te roepen.’ Ze keek Jason aan. ‘Een gerechtelijk bevel. Dat zijn persoonlijke foto’s.’

‘Ja, dat zijn ze inderdaad. Van hem. Het is duidelijk dat je... wist dat er een camera was. Je poseert. Hij heeft waarschijnlijk al die tijd gewacht tot je beroemd zou worden. Het komt vast door dat stuk in *People*.’

Ze haalde diep adem en keek hen aan. ‘Hoeveel wil hij?’

Er viel een oorverdovende stilte, waarna Jason een stap dichterbij deed. ‘Een half miljoen dollar.’

‘Dat bedrag kan ik –’

‘Met geld kun je dit soort dingen niet de kop in drukken, Nora. Dat weet je. Vroeg of laat komt het uit.’

Ze begreep het meteen. ‘Je hebt nee gezegd,’ zei ze effen. ‘En nu gaat hij naar de roddelbladen.’

Jason knikte. ‘Het spijt me, Nora.’

‘Dit kan ik mijn fans wel uitleggen,’ zei ze. ‘Bob? Ze zullen het begrijpen –’

‘Jij geeft *morele* adviezen, Nora.’ Bob schudde zijn hoofd. ‘Dit wordt een gigantisch schandaal. Jezus, we hebben je gepromoot als de moderne versie van Moeder Teresa. Nu blijkt dat je helemaal niet zo’n lieverdje bent.’

Nora’s gezicht vertrok. ‘Dat is niet eerlijk, Bob.’

‘Geloof ons,’ zei Jason. ‘In dat woonwagenkamp in dat kleine stadje in de VS gelooft geen mens dat zijn idool alleen maar haar vrijheid wilde.’

Bob knikte. ‘Als deze foto’s openbaar worden, raken we meteen onze adverteerders kwijt.’

Nora drukte haar trillende handen tegen elkaar en probeerde kalm te lijken. Ze wist dat het zinloos was. ‘Wat doen we?’

Een stilte. Een blik. Toen zei Jason: ‘We willen dat je een tijdje vrij neemt.’

Het ging haar allemaal te snel. Ze kon niet meer helder denken. Het enige dat ze wist, was dat ze het niet moest opgeven. Deze carrière was alles wat ze had. ‘Ik kan niet –’

Jason kwam dichterbij en raakte zacht haar schouder aan. ‘Je hebt de afgelopen tien jaar tegen mensen gezegd dat ze hun verplichtingen hoog in het vaandel moeten dragen, dat hun familie op de eerste plaats komt. Hoelang denk je dat de pers er-

mee wacht om te onthullen dat je je eigen dochter sinds je scheiding niet meer hebt gesproken? Daarna zal al je goede raad wel hol klinken.'

Bob knikte. 'De pers zal je aan stukken scheuren, Nora. Niet omdat je dat verdient, maar omdat ze de kans krijgen. De roedelbladen zijn gek op een beroemdheid met brokken... en met sexy foto's. Ze zullen hiervan smullen.'

In een oogwenk glipte Nora's leven tussen haar vingers door. 'Het waait wel over,' fluisterde ze, terwijl ze in haar hart wist dat het niet zo was. En als het wel waar was, zou het uiteindelijk niet uitmaken. Soms zwol een bries aan tot een orkaan die alles op zijn weg verwoestte. 'Ik neem wel een paar weken vrij. Om te zien wat er gebeurt. Dan zal ik eens over een verklaring nadenken.'

'Voor de goede orde,' zei Jason, 'dit is een officiële vakantie. We zullen niet toegeven dat het iets met het schandaal te maken heeft.'

'Bedankt.'

'Ik hoop dat je dit overleeft,' zei Jason. 'Dat hopen we allemaal.'

Jason en Bob spraken tegelijk en daarna viel er een ongemakkelijke stilte. Nora hoorde hen langs haar heen lopen. De deur viel met een klik achter hen dicht en ze wist dat ze alleen was.

Ze stond daar, alleen, en haar blik werd vertroebeld door tranen die ze niet meer kon verbijten. Na elf jaar lang zeventig uur in de week werken was alles voorbij.

Fffft. Haar leven was voorbij, weggevaagd door een paar naaktfoto's die een leven lang geleden waren gemaakt. De hele wereld zou haar hypocrisie zien, en zo ook haar – o, God – ook haar dochters.

Uiteindelijk was het onvermijdelijk dat ze te weten kwamen dat hun moeder een verhouding had gehad – dat zij tegen iedereen had gelogen toen ze haar huwelijk vaarwel zei.

Ruby had een barstende hoofdpijn. Ze had de hele dag bij stukjes en beetjes geslapen.

Uiteindelijk stommelde ze naar de keuken en liep naar de koelkast. Toen ze die opende, kliefde het felle licht in haar pijn-

lijke ogen. Haar oogleden half dichtknijpend greep ze het kleine pakje sinaasappelsap en dronk direct uit het pak. Er liep een straaltje vloeistof langs haar kin. Met de rug van haar hand veegde ze het weg.

In de woonkamer – wat een lachertje; als je in deze lege kamer zou wonen, zou je ofwel doodgaan, ofwel te stom zijn om te blijven ademen – leunde ze tegen de ruwe muur en liet zich naar beneden glijden tot ze met gestrekte benen op de vloer zat. Ze wist dat ze naar Chang's Mini-Mart moest om een krant te kopen, maar de gedachte aan personeelsadvertenties was ondraaglijk. Het baantje bij Irma was niet veel bijzonders geweest – het was zelfs verschrikkelijk geweest – maar ze had in elk geval werk gehad. Ze had niet in de rij hoeven staan smeken om een kans om te zeggen: 'Ik ben eigenlijk comédienne.' Alsof ze bijzonder was in plaats van weer zo'n *loser* in de rij mannen en vrouwen die met een goedkoop enkeltje naar Hollywood waren gekomen en ervan droomden het ooit te gaan maken.

De telefoon ging.

Ruby wilde niet opnemen. Dat kon nauwelijks goed nieuws zijn. In het beste geval was het Caroline, haar yuppieszus die twee volmaakte kinderen had en een bink van een echtgenoot.

Het was mogelijk dat pa zich haar eindelijk herinnerde, maar Ruby betwijfelde het. Sinds hij hertrouwd was en een nieuw gezin had gesticht, had haar vader meer belangstelling voor nachtvodingen dan voor het doen en laten van zijn volwassen dochters. Eerlijk gezegd wist ze niet eens meer wanneer hij voor het laatst had gebeld.

De telefoon bleef rinkelen.

Uiteindelijk kroop ze over het verschoten tapijt en nam op bij de vierde keer dat hij overging. 'Hallo?' Ze hoorde hoe snauwerig haar stem klonk, maar wie kon dat wat schelen? Ze had een pesthumeur en het kon haar niet schelen wie dat wist.

'Hé, je hoeft me niet te bijten.'

Ruby kon haar oren niet geloven. 'Val?'

'Dat ben ik, schat, je lievelingsagent.'

Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Jij klinkt verdomd vrolijk, in aanmerking genomen dat mijn carrière door het toilet is gespoeld.'

'Ik ben vrolijk. Luister. Gisteren heb ik iedereen gebeld die

ik kon bedenken om jou in te huren. En, schat, ik vind het vervelend om te moeten zeggen, maar niemand wilde je. De enige mogelijkheid was op die stomme, goedkope cruise. Ze zeiden dat ze je voor de zomer wilden aannemen als je beloofde geen schuttingtaal te gebruiken... en ermee akkoord gaat een oranje minirokje met lovertjes te dragen zodat je na je act de goochelaar kunt assisteren.'

Ruby's hoofd bonsde nog harder. Ze wreef over haar slapen. 'Laat me eens raden. Je belt om te zeggen dat er een vent is die Harde Harry heet en een nachtbaantje voor me heeft op Hollywood and Vine.'

Val lachte. Het klonk bulderend, zonder de gespannen ondertoon waaraan ze gewend was. Een cliënt moest de subtiele gradaties van enthousiasme kennen, dat was een vaardigheid die voortkwam uit volkomen platzak zijn. 'Je zult het niet geloven. Jeetje, *ik* geloof het niet eens, en ik heb het telefoontje nog wel aangenomen. Je moet eens raden wie mij vandaag belde.'

'Heidi Fleiss.'

Er viel een geladen stilte, waarin Ruby Val kon horen uitademen – hij zat te roken. 'Joe Cochran.'

'Van *Uproar*? Neem me niet in de maling, Val. Ik ben een beetje –'

'Joe Cochran belde me. Geen gelul. Er had ineens iemand afgezegd. Hij wil je voor de show van morgen boeken.'

Hoe kon alles zo snel omdraaien? Gisteren was Ruby nog uitschot; vandaag wilde Joe Cochran haar inhuren. De gastheer van het meest spraakmakende praatprogramma van het land. Het was afgeleid van 'Politically Incorrect', maar omdat 'Uproar' via de kabel werd uitgezonden, sneed het programma pikantere onderwerpen aan en werd het bezigen van schuttingtaal aangemoedigd. Dit was het droomoptreden voor de jonge komiek. Al was ze niet zo jong meer.

'Hij geeft je twee minuten voor stand-up. Dus meisje, daar ga je. Tot die tijd kun je maar het beste gaan oefenen. Ik stuur morgenochtend om elf uur een auto om je op te halen.'

'Bedankt, Val.'

'Ik heb niets gedaan, schat. Echt niet. Dit heb je helemaal aan jezelf te danken. Succes.'

Voordat ze ophing, dacht Ruby er nog aan te vragen: 'Hé, wat is het onderwerp deze keer?'

‘O, ja.’ Ze hoorde geritsel van papier. ‘Het heet “Misdaad en straf: zijn papa en mama van alles de schuld?”’

Ruby had het moeten weten. ‘Ze willen mij omdat ik *haar* dochter ben.’

‘Kan het jou schelen waarom?’

‘Nee.’ En dat was waar. Het kon haar niet schelen waarom Joe Cochran haar in zijn show wilde hebben. Dit was haar kans. Eindelijk, na jaren tienderangs optredentjes in rokerige tenten in plaatsen waarvan ze de namen niet meer wist, kreeg ze landelijke publiciteit.

Opnieuw bedankte ze Val en hing op. Haar hart klopte zo snel dat ze duizelig werd. Zelfs de lege kamer zag er beter uit. Ze zou hier trouwens toch niet lang meer zitten. Ze zou geweldig zijn in de show, een stralende ster.

Ze rende naar haar slaapkamer en gooide de louvredeurtjes van haar kast open. Alle kleren die ze bezat, waren zwart.

Ze kon zich niets nieuws permitteren...

Toen dacht ze ineens aan de zwarte kasjmieren trui. Die had haar moeder haar gestuurd, verstopt in een doos van Caroline twee Kerstmissen geleden. Hoewel Ruby haar moeders schuldcadeaus altijd ongeopend terugstuurde, was ze door dit geschenk verleid. Toen ze de prachtige wol eenmaal had aange-raakt, kon ze het niet meer terugsturen.

Ze griste de zwarte trui met V-hals van de hanger en gooide hem op bed.

Morgen zou ze die opfleuren met kettingen en dragen bij een zwartleren minirokje en een zwarte panty. Dan zou ze net Janeane Garofalo lijken.

Toen Ruby haar kleren had uitgekozen, smeedte ze de slaapkamerdeur dicht. In een hoge passpiegel aan de achterkant van de deur zag ze haar spiegelbeeld, omlijst door stroken goudkleurig plastic.

Het viel niet mee zichzelf serieus te nemen, aangezien ze gekleed was in haar vaders oude voetbaltenuue en een paar pluizige rode kniekousen. Haar korte, zwarte haar was door het zweetfestijn van afgelopen nacht veranderd in een volmaakte imitatie van Johnny Rotten. Roze slaapgroeven tekenden zich nog af op haar bleke gezicht. Resten make-up van gisteren omringden haar ogen.

‘In ben Ruby Bridge,’ zei ze, terwijl ze haar haarborstel van de kaptafel pakte bij wijze van microfoon. ‘En ja, u hebt gelijk als u die achternaam herkent. Ik ben *haar* dochter, de dochter van Nora Bridge, de spirituele goeroe van doorsnee Amerika.’ Ze duwde haar heup opzij en stelde zichzelf voor zoals ze er morgen uit zou zien – haar haar tijdelijk blauw geverfd, een stuk of tien kitscherige kettingen, strakke, zwarte kleren en zware, zwarte make-up. ‘Kijk mij eens. Moet die vrouw jullie vertellen hoe je kinderen opvoedt? Het is net als in de reclames op de televisie waarin beroemdheden je vertellen dat je een mentor voor je kind moet zijn. En wie kiest Hollywood uit om raad te geven?’

Een stelletje anorexiapatiënten, alcoholisten, drugsverslaafden en echtscheidingskenners. Mensen die in jaren nog geen tien minuten met hun kind hebben doorgebracht. En *die* vertellen je dan hoe je je als ouder moet opstellen. Het is net –’

De telefoon ging.

‘Verdomme.’ Ruby rende naar de woonkamer en trok het snoer uit de muur. Ze mocht de komende vierentwintig uur niet worden gestoord. Niets was belangrijk, behalve de voorbereidingen voor de show.

Net als alle grote steden was San Francisco prachtig bij avond. Veelkleurige lichtjes schitterden overal in het centrum en vormden een gebeeldhouwde neontuin langs de zwarte baai.

Dean Sloan keek verlangend naar de muur van hoge ramen die het panoramische uitzicht omlijstten. Helaas kon hij deze zitplaats niet verlaten. Zoals altijd was hij aan zijn stoel gekluisterd door de vliegenstrip van goede manieren.

Verspreid in de rijk versierde, vergulde balzaal van dit landhuis op Russian Hill stond een tiental tafels, elk bedekt met gedrapeerde, goudkleurige stof met daarop een laag doorschijnende zijde. Het servies was wit met een platina randje. Aan alle tafels zaten vier of vijf stellen luchtig te keuvelen. De vrouwen waren gekleed in dure, prachtige japonnen en de mannen droegen een smoking. De gastvrouw van het feest, een plaatselijke dame van de beau monde, had eigenhandig de gastenlijst samengesteld uit de rijkste families van San Francisco. De liefdadigheidstrekker van vanavond was de opera, en het zou een ge-

weldige benefietvoorstelling worden, hoewel Dean zich afvroeg hoeveel van de aanwezigen werkelijk om muziek gaven. Waar ze wel om gaven, was gezien worden, en nog belangrijker, gezien worden terwijl ze zich *correct* gedroegen.

Zijn metgezel, een bleke, opvallende vrouw die Sarah Brightman-Edgington heette, liet haar hand over zijn dijbeen glijden, en Dean wist dat hij te lang had gezweven. Met geïmproviseerd gemak wendde hij zich naar haar en wierp haar de glimlach toe die zo goed werd vastgelegd door de plaatselijke societymedia.

‘Dat was een fraaie uiteenzetting, vond je niet?’ zei ze zacht, en nipte van haar champagne.

Dean had geen idee waar ze het over had, maar een snelle blik in het vertrek bracht hem op de hoogte. Een oudere, goed geconserveerde vrouw in een bedrieglijk eenvoudige, blauwe jurk stond naast de ebbenhouten Steinway. Ze had ongetwijfeld een poëtisch nawoord gesproken over de opera en haar gasten bedankt voor hun onbaatzuchtige bijdragen. De rijken vonden niets zo heerlijk als doen alsof ze gul waren.

Hij wist dat dit het officiële begin van het einde van de avond was. Er zou nog worden gedanst, nog serieus worden gesmoesd en nog serieuzer worden gebabbeld, maar weldra werd iedereen geacht te vertrekken.

Er klonk een beleefd applaus en daarna werden de stoelen achteruit geschoven.

Dean nam Sarah bij de hand. Samen begaven ze zich in de fluisterende menigte. De band speelde iets zachts en romantisch, een deuntje dat bijna herkenbaar was, maar net niet.

Op de dansvloer trok hij Sarah tegen zich aan, liet zijn hand over het blote deel van haar rug glijden en voelde haar onder zijn aanraking huiveren.

Om hen heen wervelden en zwierden mensen. Boven hun hoofd fonkelden duizenden kleine lichtjes als sterren. In de lucht hing een zwakke, zoete geur van rozen.

Of misschien was het wel de geur van geld...

Hij keek neer op Sarahs omhooggeheven gezicht en zag voor het eerst hoe mooi haar grijze ogen waren. Zonder erover na te denken boog hij zich licht over haar heen en kustte haar, waarbij hij de champagne proefde die ze had gedronken. Aan deze kus kon hij aflezen hoe de rest van de avond kon verlopen. Ze had

zin in hem. Als hij zou willen, kon hij haar hand pakken, haar deze menigte uit leiden en haar meenemen naar zijn bed. Ze zou geen tegenwerpingen maken. Daarna zou hij haar bellen, en waarschijnlijk zouden ze een paar keer met elkaar naar bed gaan. Vervolgens zou hij haar op een of andere manier vergeeten. Vorig jaar had een plaatselijk blad hem de meest begeerlijke vrijgezel van San Francisco genoemd vanwege zijn reputatie in flitsend korte verhoudingen. Dat was waar; hij was beslist met tientallen van de verrukkelijkste vrouwen uit de stad naar bed geweest.

Maar wat de journalist niet had geweten, zich niet eens had kunnen voorstellen, was hoe moe Dean van alles was. Hij was negenentwintig en voelde zich al oud. Geld. Macht. Wegwerp-vrouwen die bij het horen van zijn achternaam zo kneedbaar werden als natte klei. Al meer dan een jaar had Dean het gevoel dat er iets mis was met zijn leven. Dat er iets aan ontbrak.

Aanvankelijk had hij aangenomen dat het een zakelijk probleem was en had hij zich nog meer op zijn werk gestort. Hij werkte meer dan tachtig uur per week bij Harcourt en Zonen. Maar het enige dat hij deed was nog meer geld verdienen, en de pijn in zijn buik was gestaag feller geworden.

Hij had geprobeerd er met zijn vader over te praten. Zoals gewoonlijk was dat zinloos gebleken. Edward Sloan was nu – zoals hij altijd was geweest – een charmante, frivole playboy die naar de pijpen van zijn vrouw danste. Het was moeder die alle ambitie in de hand had, en zij had zich nooit zo druk gemaakt over dingen als voldoening of bevrediging. Haar commentaar was geweest zoals te verwachten was: *Ik leid dit bedrijf al dertig jaar; nu is het jouw beurt. En geen gezeur.*

Hij veronderstelde dat ze dat recht had verdiend. Onder zijn moeders ijzeren regime was het familiebedrijf, dat haar grootvader had gesticht en dat onder haar vaders leiding was gegroeid, een onderneming geworden die honderd miljoen waard was. Dat was altijd genoeg voor haar geweest. Het enige wat ze wilde. Maar dat succes vond Dean enigszins hol.

Hij had zelfs geprobeerd er met zijn vrienden over te praten, en hoewel zij hem wel wilden helpen, was het duidelijk dat niemand van hen zijn gevoelens begreep. Dat was niet zo verbaazingwekkend. Ondanks het feit dat ze allemaal dezelfde achter-

grond hadden, was Dean in een enigszins andere wereld opgegroeid dan zijn leeftijdgenoten.

Lopez Island. Summer Island.

Hij had tien volmaakte jaren op de San Juan-eilanden doorgebracht. Daar waren hij en zijn broer Eric gedurende korte tijd gewone jongens geweest. Die afgelegen eilanden hadden Dean op een of andere wijze gevormd, hem een plek geboden waar hij zich compleet voelde.

Natuurlijk was Ruby daar geweest. En voordat ze gek was geworden en alles had verziekt, had ze hem geleerd hoe de liefde aanvoelde.

Daarna had ze hem laten zien hoe makkelijk dat kapot kon worden gemaakt.

Dean zuchtte en wenste dat hij niet aan Ruby had hoeven denken, nu hij een mooie, gewillige vrouw in zijn armen had...

Ineens was hij moe. Hij had simpelweg niet de energie om opnieuw de nacht door te brengen met een vrouw van wie hij niet hield.

‘Ik voel me niet zo lekker,’ zei hij, en vroeg zich even af of het een leugen was of toch niet helemaal.

Ze keek hem lachend aan en ontblootte een rij volmaakte tanden. Haar hand bewoog langs zijn arm omhoog en kromde zich bezitterig om zijn nek. Ze waren altijd zo bezitterig, dacht hij vermoeid. Of misschien voelde hij dat wel zo.

‘Ik ook niet,’ kirde ze. ‘Ik woon hier net om de hoek.’

Hij reikte naar haar hand en kustte zacht haar knokkels. ‘Nee, ik voel me *echt* niet lekker, en ik verwacht morgen in alle vroegte een telefoontje uit Tokio. Ik denk dat ik je naar huis breng, als je dat niet erg vindt?’

Ze tuitte aanbiddelijk haar lippen, en hij vroeg zich af of dat een van de dingen was die jonge, rijke meisjes op scholen zoals die van Miss Porter leerden. Zo niet, dan werd dit net zo zorgvuldig van generatie op generatie doorgegeven als het geheim van het vuur.

‘Ik bel je morgen wel,’ zei hij, hoewel hij dat niet meende. Op een moment als dit had een man slechts twee mogelijkheden: haar kwetsen door het niet te zeggen of haar kwetsen door het niet te doen. Optie één – nu liegen – was gemakkelijker.

Nu hij eenmaal zijn besluit had genomen, kon hij niet snel ge-

noeg weggkomen. Hij manoeuvreerde door de menigte als een deelnemer aan de Tour de France, zei onderweg een paar mensen gedag die echt belangrijk waren, haalde Sarahs stola (bont in juni???) en haastte zich om onder de zuilengang te gaan staan.

Sarah babbelde wat terwijl ze daar stonden, en hij luisterde beleefd en antwoordde op naar hij aannam de juiste momenten. Uiteindelijk hoorde hij zijn auto naderen. De zwarte Austin Martin reed luid brommend de oprit op en kwam met piepende remmen tot stilstand. Een bediende in uniform sprong van de bestuurdersstoel en rende om de auto heen om Sarahs portier te openen.

Dean knikte naar de man toen hij langsliep. ‘Dank je, Ramon,’ zei hij, en stapte in. Hij gooide het portier dicht en reed weg, waarbij hij het gaspedaal te hard intrapte.

Het duurde een volle minuut voordat Sarah vroeg: ‘Hoe wist je dat hij Ramon heette?’

‘Dat heb ik hem gevraagd toen we aankwamen.’

‘O.’

Dean voelde iets verwijtends in de plotselinge, nadenkende stilte. Hij wierp een blik op haar en zag haar volmaakte profiel als een cameo tegen het donkere glas. ‘Wat? Is er iets mis mee dat ik zijn naam weet?’

Er trok een frons over haar gezicht. Ze hief een hand op en wees lui. ‘Hier woon ik.’

Dean reed de halfronde oprijlaan op en parkeerde onder een antieke straatlantaarn.

Ze keerde zich met een lichte frons naar hem toe. ‘Jij bent niet zoals ik verwachtte. De meisjes... praten over je.’

Hij haalde een hand door zijn te lange, blonde haar. ‘Ik hoop dat het goed is dat ik anders ben dan je verwachtte.’

‘Dat is het ook,’ zei ze zacht. ‘Ik zie je vast niet meer, zeker?’

‘Sarah, ik –’

‘Of wel?’ onderbrak ze hem dwingend.

Dean haalde diep adem en liet de lucht ontsnappen. ‘Het ligt niet aan jou. Het ligt aan mij. Ik ben de laatste tijd rusteloos. Ik ben geen goed gezelschap.’

Ze lachte; het was een gemaakt, klaterend geluid dat slechts een spoor van vrolijkheid bevatte. ‘Je bent jong en rijk en be-

schermde. Natuurlijk ben je rusteloos. Arme mensen zijn gedreven en hongerig. Rijke mensen zijn rusteloos en verveeld. Ik verveel me al sinds de lagere school, verdorie.'

Wat was dat een trieste uitspraak. Dean wist niet wat hij moest zeggen. Hij stapte uit de auto en liep om naar haar portier, waar hij haar hielp uitstappen. Met een hand op haar onderrug liep hij met haar naar de deur van haar vaders landhuis dat zich boven op de heuvel bevond. Zacht zei hij: 'Jij bent te mooi om je te vervelen.'

Ze keek droevig naar hem op. 'Jij ook.'

Dean kuste haar bij wijze van afscheid, liep terug naar zijn auto en racete naar huis.

Nog geen kwartier later stond hij in zijn woonkamer uit te kijken over de nachtelijke stad en nipte van verwarmde brandy uit een groot cognacglas. Aan de muren om hem heen hingen ingelijste foto's: zijn hobby. Ooit had het zien ervan hem genoeg gedaan. Als hij nu naar die foto's keek, zag hij alleen maar hoe fout zijn leven was gelopen.

Achter hem ging de telefoon. Hij wachtte een poosje tot Hester, zijn huishoudster, zou opnemen. Toen herinnerde hij zich dat Hester vanavond naar haar kinderen was. Hij beende naar de lichtbruine, suède bank, liet zich op het met dons gevulde kussen zakken en nam op. 'Dean Sloan.' Hij wist dat het een onpersoonlijke begroeting was, maar dat kon hem niet schelen.

'Dino? Ben jij dat?'

'Hé... Eric? Hoe is het verdomme met jou?' Dean was verbluft. Hij had al tijden niets meer van zijn broer gehoord, hoe lang, een jaar? Anderhalf jaar?

'Zit je op de bank?'

'Dat klinkt niet goed.'

'Het is ook niet goed. Ik ga dood.'

Dean had het gevoel alsof iemand hem in zijn maag had geschopt. Een koude huivering trok door hem heen. 'Aids?' fluisterde hij.

Eric lachte. 'Wij krijgen *ook* andere ziektes, hoor. Mijn persoonlijke favoriet is kanker.'

'We zullen voor de beste behandeling zorgen. Ik kan meteen een paar telefoontjes plegen. Mark Foster zit nog in het bestuur van -'

‘Ik heb al de beste behandelingen gehad. Ik ben bij de beste specialisten geweest, en ze hebben me onderzocht,’ zei Eric zacht. Hij haalde diep adem. ‘Ik heb niet veel tijd meer.’

Het leek alsof Dean geen lucht meer kreeg. ‘Je bent pas dertig jaar,’ zei hij hulpeloos, alsof zijn leeftijd relevant was.

‘Ik had het je moeten vertellen toen de diagnose werd gesteld, maar... ik dacht steeds dat ik het je wel zou vertellen als het voorbij was en we erom zouden kunnen lachen...’

‘Is er enige kans dat we er ooit om kunnen lachen?’

Het duurde even voordat Eric antwoordde. ‘Nee.’

‘Wat kan ik doen?’

‘Ik ga terug naar het eiland. Lottie is daar al en wacht op me.’

‘Het eiland,’ herhaalde Dean langzaam. Een vreemd gevoel van onontkoombaarheid vervulde hem. Het was alsof Dean altijd had geweten dat ze op een dag weer terug zouden komen op de plek waar alles was begonnen. Waar alles zo verkeerd was gegaan. Misschien had hij er ergens zelfs wel op gewacht.

‘Kom jij ook?’

‘Natuurlijk.’

‘Ik wil dat we weer broers zijn.’

‘We zijn altijd broers geweest,’ antwoordde Dean ongemakkelijk.

‘Nee,’ zei Eric zacht, ‘we zijn leden van dezelfde familie. We zijn al jaren geen broers meer.’